

где отиваше, коя беше? След това се оттеглиха смутени. Непознатата бе подала от колата бледото си лице. В тъмните ѝ очи гореше презрение и дързост. Тя полека слезе. В ръцете си държеше малко дете, което наблюдаваше с навъсени вежди и сърдити очи непознатите.

- Какво искате от мен? - попита непознатата по гръцки.
- Пуснете ме да си вървя по пътя... Аз съм от Селви, отивам в Микре. Майка ми е там зле болна. Не чаках ли три месеца, докато траеха битките? Или да я вазари умряла?

Ромеите се спогледаха и подсмихнаха. Прашната кола показваше по-дълъг път от този до Селви. А дванадесет конника съпровождаха най-знатни пътешественици.

- Коя си ти? - попитаха.
- Каква полза, ако научите името ми?
- Когато те заведем при нашия светъл господар, василев-
са Исак Ангел, той ще иска да знае какви почести дължи на плен-
ницата си: като на високоблагородна болярка, или като на знатна
еснафка.

Жената побледня още повече, погледна детето си и нествър-
на нищо.

- Ако ти не отговориш, ще накараме хората ти да говорят
вместо тебе.

Непознатата се усмихна, поклати глава:

- Моите хора говорят само когато аз им заповядам.

Един ромеец допря върха на ножа до гърлото на Дельо.
Българинът спокойно го гледаше с хладен, безстрастен поглед.
Тогавя неволно, очите на всички ромейци паднаха връз малкото
дете. Ножът приближи до невинния младенец. Царицата изтръпна.

- Аз съм царица Елена, жената на Асена! - извика тя с
скован от ужас глас.